

[Pürschel.]

Lejlighed skal jeg gentage det — i Kraft af det ulykkelige Samarbejde mellem Radikale og Socialdemokrater lammet og uden Evne til at gøre nogen politisk Indsats paa Beskæftigelsesområdet. Man har nogle offentlige Arbejder, man har en Fordeling af det tilstedeværende Arbejde — det er alt, hvad man har at byde paa i den Retning: At dette i det lange Løb ikke er tilstrækkeligt, og at det er Grunden til den Uro, som man nu saa aabenbart frygter, behøver jeg kun at pege paa, for at alle vil forstaa, at det er rigtigt.

For at naa til dette Forlig vandrer begge Parter over Bunker af sammenbrudte Programpunkter og Valglofter og meget andet. Det har jo i Sandhed ogsaa været en besværlig Vandring — det har man jo forstaaet. Hvor er den hellige Strejkeret henne, hvor er den fulde Krone, hvor er den frie Produktion, hvor er Kræfternes frie Spil, hvor er hele Liberalismen henne, hvor er Kampen mod Diktaturet? Dette Forligs Hovedmotiv er at gøre Landbruget rentabelt; men det er jo unægtelig bittert, at det første Led af dette Forlig, der gennemføres, siger til store Dele af Landets Byerhverv: Vi tvinger jer til at være urentable!

Det ærede Medlem Hr. Krag talte om den forfærdende Arbejdsløshed. Det er derfor unægtelig ejendommeligt, at man kan tillade, at dette Forlig bliver gennemført. Jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til at opløse fire korte Citater. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte den 18. Oktober her i Tinget — Folketings-tidenden Sp. 348 —:

„Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at hvis han ikke ønsker, at en stedse større Del af Befolkningen skal blive arbejdsløs, nytter det ikke, at han klamrer sig til høje Tariffønninger fra en forhistorisk Periode, da vi havde helt andre Betingelser her i Landet.“

Det er formodentlig med denne Udtalelse som Motto, at det ærede Venstreparti nu gaar ind for at lovfæste disse Lønninger i Aar, og det er unægtelig en dristig Tanke samtidig at tale om Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Men ganske vist, det er længe siden, dette er sagt, det er omtrent 100 Dage siden, og det er jo en lang Tid i vor Tid.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal erklærer den 14. Oktober, henvendt til Socialdemokratiets Ordfører:

„Det ærede Medlem har vist den

Opfattelse, at Renten er noget, man kan fastsætte saadan ud i Luften, uden Hensyn til, om der er Tilbud om Penge, men vi kan ikke spise vor Kapital op, som vi gør det hver Dag her i Landet, og saa stadigvæk stille Krav om billig Rente.“

Ogsaa dette staar jo fortrinligt, forekommer det mig, til et af de Krav, som man nu gaar ind for at gennemføre. Der er jo en Harmoni mellem disse Udtalelser, som næsten er sfærisk — den er i alt Fald svær at tage. Spise vor Kapital op! Er det ikke det, man er inde paa, naar man taler om en Forhøjelse af Formueskatten, Forøgelse af de sociale Udgifter? Det var i hvert Fald altid det, Venstre i gamle Dage mente, naar de talte om at spise Kapitalen op.

Jeg kommer saa til den højtærede Udenrigsminister, for man skal jo ikke være ensidig og hæfte sig alene ved den ene Part. Derfor vil jeg ogsaa gerne, da jeg nu er kommet med to Citater fra Partiet Venstre, fremdrage to Citater til, et af en radikal Taler, et af en socialdemokratisk. Den højtærede Udenrigsminister sagde den 18. Oktober:

„Jeg siger, at vor Afsætning er livsvigtig;“

— det staar Sp. 383 —

„Jeg tror, at de, der tænker sig Muligheden af at bøde paa Forholdene ved Møntforandringer i Danmark, maa kunne erkende, at hvis Følgen af saadanne bliver væsentlig Svækkelse af vore Afsætningsmuligheder, vil Følgerne være af den mest ødelæggende Karakter.“

Dette blev sagt med al den dystre Alvor, med al den profetiske Vægt, hvormed den højtærede Udenrigsminister taler i virkelig historiske Øjeblikke. Ingen er i Stand til at gøre det saa fortrinligt, som den højtærede Udenrigsminister gør det. Men det er jo længe siden. Det er over 100 Dage siden, dette blev sagt, og 100 Dage er jo en lang Tid i vor Tid.

Og endelig kommer jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Han sagde den 22. Oktober, Sp. 648:

„Jeg siger, hvem kan tro dem? Hvem kan tro nogen her i Landet, naar de saaledes afgiver Erklæringer og Løfter til højre og venstre men stadig væk løber fra disse Løfter og Erklæringer og over til noget andet? Jeg siger: hvem kan tro dem? De er efterhaanden, begge Parter, indviklet i et saadant Spind af Uærlighed, at de ikke kan komme ud af det, det er Sandheden om dem.“

Lidt senere hævdede det ærede Medlem sig til at sige, at